

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 147

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 25 februarie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
205. — Ordin al ministrului afacerilor externe privind numirea doamnei Oana-Florentina Ezer în funcția de Agent guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului	2
3.237. — Ordin al ministrului educației și cercetării pentru modificarea alineatului (1) al articolului 2 din Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.714/2018 privind aprobarea Regulamentului de organizare, funcționare și operaționalizare a Registrului Matricol Unic al Universităților din România	2
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 1 din 20 ianuarie 2020 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	3–15
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
5. — Circulară privind lansarea în circuitul numismatic a unei monede din aur cu tema <i>Istoria aurului — Obiecte de orfevrărie romană târzie descoperite la Carsium</i>	16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN

privind numirea doamnei Oana-Florentina Ezer în funcția de Agent guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Având în vedere propunerea ministrului afacerilor externe, formulată prin Memorandumul nr. A/1.596 din 10 februarie 2020, cu avizul ministrului justiției, aprobată de prim-ministrul României,

în temeiul dispozițiilor art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, ale art. 5 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 16/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Externe, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 868/2003 privind organizarea și funcționarea Agentului guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cu modificările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite următorul ordin:

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin, doamna Oana-Florentina Ezer se numește în funcția de Agent guvernamental pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cu rang de director general în cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor externe,
Bogdan Lucian Aurescu

București, 24 februarie 2020.
Nr. 205.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN

pentru modificarea alineatului (1) al articolului 2 din Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.714/2018 privind aprobarea Regulamentului de organizare, funcționare și operaționalizare a Registrului Matricol Unic al Universităților din România

Având în vedere prevederile art. 201 alin. (12) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. I. — La articolul 2 din Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.714/2018 privind aprobarea Regulamentului de organizare, funcționare și operaționalizare a Registrului Matricol Unic al Universităților din România, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 21 iunie 2018, cu modificările și completările ulterioare, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

„Art. 2. — (1) Sistemul informatic RMUR este o bază de date electronică în care sunt înregistrați toți studenții la toate cele trei cicluri universitare (licență, master, doctorat) din instituțiile de învățământ superior din România, de stat și particulare, acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu, precum și Academia Română. Baza de date electronică RMUR se completează și cu participanții la celelalte forme de studii

furnizate de către instituțiile de învățământ superior de stat, particulare acreditate și autorizate să funcționeze provizoriu. Excepție de la obligativitatea înregistrării în RMUR sunt:

a) studenții Academiei Naționale de Informații «Mihai Viteazul» înmatriculați la programe de licență, master și postuniversitare pentru nevoile Serviciului Român de Informații și pentru alte autorități publice cu atribuții în domeniul securității naționale;

b) cetățenii străini pregătiți în cadrul Academiei Naționale de Informații «Mihai Viteazul» pe bază de protocoale încheiate în acest scop între Serviciul Român de Informații și organe similare de informații ale statelor de care aparțin aceștia, în condițiile legii.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Cristina Monica Anisie

București, 12 februarie 2020.
Nr. 3.237.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 1**din 20 ianuarie 2020**

Dosar nr. 1.676/1/2019

Corina-Alina Corbu — președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Marian Budă — președintele Secției a II-a civile

Daniel Grădinaru — președintele Secției penale

Diana Manole — judecător la Secția a II-a civilă

Carmen Trănica Teau — judecător la Secția a II-a civilă

Mirela Polițeanu — judecător la Secția a II-a civilă

Elisabeta Roșu — judecător la Secția a II-a civilă

Minodora Condoiu — judecător la Secția a II-a civilă

Andrei Claudiu Rus — judecător la Secția penală

Mirela Sorina Popescu — judecător la Secția penală

Leontina Șerban — judecător la Secția penală

Rodica Cosma — judecător la Secția penală

Ionuț Mihai Matei — judecător la Secția penală

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.676/1/2019, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror șef al Secției judiciare, Antonia Constantin.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă, în Dosarul nr. 31.798/3/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; intimata Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București a depus, în termen legal, prin consilier juridic, un punct de vedere asupra chestiunii de drept; la dosar a fost depusă o cerere de intervenție accesorie în interesul apelantei, din partea M S.A. — bancă comercială; Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus concluzii.

De asemenea referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești relevante ce au fost identificate, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

Doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, acordă cuvântul reprezentantului Ministerului

Public, atât asupra cererii de intervenție formulate în cauză, cât și asupra sesizării.

Doamna procuror Antonia Constantin solicită respingerea, ca inadmisibilă, a cererii de intervenție, apreciind că este incompatibilă cu procedura de unificare prevăzută de dispozițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, în care se analizează exclusiv probleme de drept, iar nu interesul unor persoane implicate în litigiu.

Cu privire la sesizarea pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile susține că nu sunt întrunite condițiile de admisibilitate referitoare la noutate, dificultatea chestiunii de drept și nestatuarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție, sens în care invocă Decizia nr. 2 din 19 februarie 2018, pronunțată de Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 5 iunie 2018, prin care s-a stabilit că existența unui sechestrul asigurător penal asupra imobilelor unei persoane fizice sau juridice nu suspendă executarea silită începută de un creditor ipotecar, al cărui drept de ipotecă asupra acelorași bunuri a devenit opozabil terților anterior înființării măsurii asigurătorii prin procesul penal și nu determină nulitatea actelor de executare ulterioare înființării măsurii asigurătorii din procesul penal asupra acelorași bunuri. Apreciază că pot fi preluate prin analogie considerentele acestei decizii și că, în jurisprudența de unificare a instanței supreme, s-a decis că nu este îndeplinită condiția noutății și nestatuării de către Înalta Curte de Casație și Justiție atunci când, printr-o decizie de unificare anterioară, care poate fi preluată prin analogie, s-a statuat asupra problemei de drept în discuție. În acest sens a invocat deciziile pronunțate de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 82 din 20 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 23 februarie 2018, și nr. 15 din 8 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 29 mai 2019. De asemenea a susținut că nu există nicio dificultate în interpretarea dispozițiilor legale în discuție, astfel încât, în principal, a solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării.

În situația în care se vor considera îndeplinite toate condițiile de admisibilitate, pe fondul sesizării, a apreciat că existența unor măsuri asigurătorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, anterior deschiderii procedurii insolvenței, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune sau a garantării executării cheltuielilor judiciare nu suspendă procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 85/2014*), în ceea ce privește bunul sechestrat, nu este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de valorificare conform dispozițiilor Legii nr. 85/2014 și nu împiedică lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar în exercitarea atribuțiilor conferite de Legea nr. 85/2014.

În unanimitate, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept respinge, ca inadmisibilă, cererea de intervenție formulată de M S.A. — bancă comercială, constatând că o asemenea cerere este incompatibilă cu procedura *sui generis* a

hotărârii prealabile, reglementată de dispozițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă a dispus, prin Încheierea din 16 mai 2019, în Dosarul nr. 31.798/3/2018, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *în interpretarea dispozițiilor art. 91 alin. (1), art. 102 alin. (8) și art. 154—158 din Legea nr. 85/2014, raportate la dispozițiile art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală de la 1968), existența unor măsuri asigurătorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, anterior deschiderii procedurii insolvenței, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune sau a garantării executării cheltuielilor judiciare: suspendă procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat; este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de valorificare conform dispozițiilor Legii nr. 85/2014; împiedică lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar în exercitarea atribuțiilor conferite de Legea nr. 85/2014?*

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 14 iunie 2019 cu nr. 1.676/1/2019.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

3. *Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 91. — „(1) Bunurile înstrăinate de administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, în exercițiul atribuțiilor sale prevăzute de prezenta lege, sunt dobândite libere de orice sarcini, precum privilegiul, ipotecă, gajuri sau drepturi de retenție, sechestre, de orice fel. Fac excepție de la acest regim măsurile asigurătorii dispuse în procesul penal în vederea confiscării speciale și/sau confiscării extinse. (...)”

Art. 102. — „(...) (8) Creanța unei părți vătămate din procesul penal se înscrie sub condiție suspensivă, până la soluționarea definitivă a acțiunii civile în procesul penal în favoarea părții vătămate, prin depunerea unei cereri de admitere a creanței. În cazul în care acțiunea civilă în procesul penal nu se finalizează până la închiderea procedurii insolvenței, fie ca urmare a reușitei planului de reorganizare, fie ca urmare a lichidării, eventualele creanțe rezultate din procesul penal vor fi acoperite din averea persoanei juridice reorganizate sau, dacă este cazul, din sumele obținute din acțiunea în atragerea răspunderii patrimoniale a persoanelor ce au contribuit la aducerea persoanei juridice în stare de insolvență, potrivit prevederilor art. 169 și următoarele. (...)”

Art. 154. — „(1) Lichidarea bunurilor din averea debitorului va fi efectuată de lichidatorul judiciar sub controlul judecătorului-sindic. Pentru maximizarea valorii averii debitorului, lichidatorul judiciar va face toate demersurile de expunere pe piață, într-o formă adecvată, a acestora, cheltuielile de publicitate fiind suportate din averea debitorului.

(2) Lichidarea va începe îndată după finalizarea de către lichidatorul judiciar a inventarierii și depunerea raportului de evaluare. Bunurile vor putea fi vândute în bloc sau individual. Orice vânzare în bloc a bunurilor, ca subansamblu funcțional, indiferent dacă se face în reorganizare sau în faliment, poate fi considerată transfer de active, dacă îndeplinește dispozițiile art. 128 alin. (7) din Legea nr. 571/2003. Tipul de vânzare a bunurilor, respectiv licitație publică, negociere directă sau o combinație a celor două și regulamentul de vânzare corespunzător modalității de vânzare pentru care se optează sunt aprobate de adunarea creditorilor, pe baza propunerii lichidatorului judiciar. În cazul licitației publice, publicitatea se va face și prin afișare pe site-ul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România. În vederea evaluării bunurilor din averea debitorului, cu acordul comitetului creditorilor, lichidatorul judiciar poate să angajeze, în numele debitorului, un evaluator și să îi stabilească onorariul. Evaluatorii trebuie să fie membri ai Asociației Naționale a Evaluatorilor din România, iar evaluarea trebuie efectuată în conformitate cu standardele internaționale de evaluare.

(3) Bunurile din averea debitorului vor fi evaluate atât în bloc, cât și individual. Evaluarea în bloc are în vedere fie evaluarea totalității bunurilor din averea debitorului, fie evaluarea subsansamblurilor funcționale.”

Art. 155. — „Raportul de evaluare va fi depus la dosarul cauzei, iar un anunț cu privire la depunerea acestuia și un extras cuprinzând o sinteză a sa se vor publica în BPI. Creditorii vor putea consulta raportul de evaluare în locația indicată prin anunț de către lichidatorul judiciar.”

Art. 156. — „(1) Lichidatorul judiciar va convoca adunarea creditorilor în termen de maximum 15 zile de la data depunerii raportului de evaluare la dosarul cauzei, în vederea stabilirii tipului de vânzare.

(2) În cazul vânzării bunurilor prin licitație publică, aceasta se va putea efectua și potrivit Codului de procedură civilă. În cazul în care adunarea creditorilor nu aprobă un regulament de vânzare, potrivit art. 154 alin. (2), sau în ipoteza în care, deși a fost aprobat un regulament de vânzare, bunurile nu au fost valorificate într-un termen rezonabil, la cererea lichidatorului judiciar, aprobată de judecătorul-sindic, vânzarea bunurilor se va efectua prin licitație publică, potrivit Codului de procedură civilă.

(3) În cazul vânzării prin negociere directă, lichidatorul judiciar va supune aprobării adunării creditorilor și regulamentul de vânzare.

(4) Vânzarea activelor se va face după efectuarea publicațiilor de vânzare de către administratorul judiciar/lichidator, într-un ziar de largă circulație. Persoanele interesate vor putea inspecta bunurile supuse vânzării după efectuarea publicațiilor de vânzare.”

Art. 157. — „Valorile mobiliare vor fi vândute în condițiile Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. 158. — „(1) Lichidatorul judiciar va încheia contracte de vânzare; sumele realizate din vânzări vor fi depuse în contul prevăzut la art. 39 alin. (2).

(2) Dacă vânzarea activelor se va face prin licitație publică, procesul-verbal de adjudecare semnat de lichidatorul judiciar constituie titlu de proprietate. Când legea impune pentru transferul dreptului de proprietate forma autentică, contractele vor fi perfectate de notarul public pe baza procesului-verbal de licitație.”

4. Codul de procedură penală

Art. 249. — „(1) Procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecății, poate lua măsuri asigurătorii,

prin ordonanță sau, după caz, prin încheiere motivată, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune.

(2) Măsurile asigurătorii constau în indisponibilizarea unor bunuri mobile sau imobile, prin instituirea unui sechestrul asupra acestora. (...)”

5. *Codul de procedură penală de la 1968*

Art. 163. — Măsurile asigurătorii

„Măsurile asigurătorii se iau în cursul procesului penal de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată și constau în indisponibilizarea prin instituirea unui sechestrul a bunurilor mobile și imobile, în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii ori a pedepsei confiscării averii.

Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei se pot lua asupra bunurilor învinutului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a pagubei. (...)”

III. **Expunerea succintă a procesului**

6. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a VII-a civilă, la data de 24 septembrie 2018, cu nr. 31.811/3/2018, creditoarea X S.R.L. a formulat contestație împotriva procesului-verbal de licitație din data de 6 septembrie 2018 întocmit de lichidatorul judiciar al debitoarei Y S.R.L., solicitând desființarea acestuia, obligarea lichidatorului judiciar să reia licitațiile pentru imobilul aflat în patrimoniul debitoarei, respectiv teren în suprafață de 924 mp și construcția edificată pe acesta, în suprafață construită la sol de 505 mp, compusă din parter și etaj, cu suprafața construită de 506,05 mp.

7. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a VII-a civilă, la data de 24 septembrie 2018, cu nr. 31.798/3/2018, aceeași contestatoare a formulat contestație împotriva măsurii lichidatorului judiciar, consemnate în raportul lunar publicat în Buletinul Procedurilor de Insolvență nr. xxxxx din 18 septembrie 2018, solicitând desființarea măsurii lichidatorului judiciar de suspendare a licitațiilor organizate pentru bunurile din patrimoniul debitoarei, respectiv pentru proprietatea imobiliară descrisă anterior, precum și obligarea lichidatorului judiciar să reia licitațiile pentru aceste imobile.

8. Prin Încheierea de ședință din data de 2 noiembrie 2018, tribunalul a dispus conexarea celor două pricini.

9. Prin Sentința civilă nr. 7.460 din 12 decembrie 2018 au fost respinse ambele contestații, precum și cererile de reluare a licitațiilor pentru imobilul menționat.

10. În motivarea acestei sentințe, tribunalul a reținut în esență că, în vederea valorificării bunurilor din patrimoniul debitoarei, lichidatorul judiciar a convocat adunarea creditorilor, pentru desemnarea unei persoane de specialitate în vederea evaluării bunurilor și s-a procedat la întocmirea unui raport privind strategia de valorificare a activelor, precum și a unui regulament de participare la licitații.

Lichidatorul judiciar a organizat mai multe licitații la care nu s-a prezentat niciun participant, iar la data de 31 august 2018 a fost publicat un nou anunț de participare la licitații, în care s-a menționat că prin sentința penală pronunțată de Tribunalul București a fost menținut sechestrul asigurător instituit asupra bunurilor societății debitoare.

Până la data și ora ședinței de licitație din data de 6 septembrie 2018 lichidatorul judiciar nu a primit nicio ofertă sau intenție scrisă.

La data de 6 septembrie 2018 s-a prezentat creditoarea X S.R.L. Fără a trece la deschiderea ședinței de licitație, lichidatorul judiciar a comunicat faptul că, în urma analizării

considerentelor și a dispozitivului Sentinței penale nr. 1.703 din 5 septembrie 2017 pronunțate de Tribunalul București — Secția I penală, precum și raportat la Încheierea de ședință din data de 22 iunie 2018 pronunțată de Tribunalul București — Secția a VII-a civilă, în Dosarul nr. 11.658/3/2016, publicat în Buletinul Procedurilor de Insolvență nr. xxxxx din 21 august 2018, va proceda la suspendarea procedurii de valorificare a bunurilor imobile menționate în procesul-verbal, în vederea clarificării implicațiilor generate asupra valorificării bunurilor de măsura sechestrului asigurător instituit „în vederea ducerii la îndeplinire a prejudiciului cauzat părții civile Agenția Națională de Administrare Fiscală, a confiscării speciale și a cheltuielilor judiciare”.

Ulterior acestui demers, respectiv la data de 12 septembrie 2018, lichidatorul judiciar a dat spre publicare un anunț cu privire la măsura suspendării licitațiilor organizate pentru valorificarea activelor aflate în patrimoniul societății debitoare și a solicitat o opinie notarială, care să reflecte eventuale piedici la transferul dreptului de proprietate, în condițiile existenței sechestrului asigurător dispus în cadrul unui dosar penal și care grevează bunul imobil pentru care a existat intenția de adjudecare.

La data de 14 septembrie 2018, lichidatorul judiciar a primit din partea Societății Profesionale Notariale A, prin notar public B, opinia notarială prin care se arată că raportat la speța pendinte nu există impedimente la transferul dreptului de proprietate.

Prin raportul de activitate publicat în Buletinul Procedurilor de Insolvență nr. xxxxxx din 18 septembrie 2018, lichidatorul judiciar a solicitat judecătorului-sindic încuviințarea continuării licitațiilor pentru valorificarea activelor societății, conform aprobării creditorilor.

La termenul din 16 noiembrie 2018, judecătorul-sindic a constatat că solicitarea lichidatorului judiciar face obiectul Dosarului nr. 31.798/3/2018 și a apreciat că nu se poate pronunța asupra unui aspect similar obiectului unei contestații. A mai reținut că dosarul soluționat în fond de Tribunalul București — Secția I penală, prin pronunțarea Sentinței penale nr. 1.703 din 5 septembrie 2017, prin care s-a decis, printre altele, și menținerea măsurii asigurătorii a sechestrului luate asupra bunurilor imobile și mobile aparținând inculpaților din acea cauză, printre care și Y S.R.L., se află în prezent la Curtea de Apel București, în faza de soluționare a apelului.

În drept, au fost avute în vedere dispozițiile art. 91 din Legea nr. 85/2014, precum și Decizia nr. 2 din 19 februarie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 5 iunie 2018 (*Decizia nr. 2/2018*).

În privința deciziei menționate, judecătorul-sindic a apreciat că nu este aplicabilă în cauză, având în vedere, pe de o parte, că decizia nu cuprinde nicio referire la procedura insolvenței, iar, pe de altă parte, că există diferențe între procedura executării silită și procedura insolvenței.

În acest sens s-a avut în vedere că executarea silită este procedura prin intermediul căreia titularul unui drept, recunoscut printr-o hotărâre judecătorească sau prin alt titlu executoriu, constrânge, cu ajutorul organelor competente ale statului, pe debitorul său, care nu își execută de bunăvoie obligația corelativă, de a o aduce la îndeplinire în mod silit, pe când procedura falimentului este procedura de insolvență, concursuală, colectivă și egalitară, care se aplică debitorului în vederea lichidării averii acestuia pentru acoperirea pasivului, urmată de radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat, astfel cum rezultă din cuprinsul art. 5 alin. (1) pct. 45 din Legea nr. 85/2014.

Cu privire la raportul dintre procedura executării silite și procedura insolvenței, judecătorul-sindic a avut în vedere și dispozițiile art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014.

De asemenea a reținut că nu sunt aplicabile în cauză considerentele deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 8 din 27 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015 (*Decizia nr. 8/2015*), și nr. 20 din 3 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 11 mai 2017 (*Decizia nr. 20/2017*).

A fost considerată ca fiind legală măsura lichidatorului judiciar de suspendare a licitațiilor organizate pentru bunurile din patrimoniul debitoarei, raportat la faptul că prin luarea acestei măsuri se asigură respectarea caracterului concursual al procedurii insolvenței, precum și la faptul că actele de procedură întocmite în dosarul penal nu au fost aduse la cunoștința creditorilor, fiind depuse doar pe parcursul judecării cauzei.

De asemenea, măsura a fost apreciată ca fiind legală, raportat la definiția sechestrului asigurator, astfel cum este reglementată de Codul de procedură penală.

11. Împotriva acestei sentințe a declarat apel contestatoarea, invocând nelegalitatea hotărârii.

12. În motivarea apelului a susținut că instituirea unui sechestrului asigurator penal nu împiedică scoaterea la vânzare a bunului și adjudecarea acestuia de către creditorul ipotecar, pentru faptul că procedura de faliment este în esență o procedură de executare silită concursuală la care participă toți creditorii, iar, potrivit dispozițiilor art. 342 din Legea nr. 85/2014, această lege se completează cu prevederile Codului de procedură civilă.

A mai susținut că în cauză este aplicabilă Decizia nr. 2/2018, după cum sunt incidente și Decizia nr. 8/2015, respectiv Decizia nr. 20/2017.

13. Apelul a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel București — Secția a V-a civilă la data de 29 ianuarie 2019 cu nr. 31.798/3/2018.

14. Apelanta-contestatoare a depus la dosar cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept privind interpretarea dispozițiilor art. 154 și următoarele raportat la art. 91 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2014, art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală de la 1968, respectiv art. 249 alin. (1), (2) și (8) din Codul de procedură penală și art. 261 din Codul penal, în sensul de a se stabili dacă existența unor măsuri asiguratorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, ulterior înscrierii ipotecii creditorului garantat: suspendă procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat; instituirea măsurii asiguratorii a sechestrului în vederea acoperirii prejudiciului este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de vânzare forțată, conform dispozițiilor Legii nr. 85/2014; determină nulitatea actelor de lichidare ulterioare înființării măsurii asiguratorii din procesul penal asupra acelorași bunuri, împiedicând lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar conform dispozițiilor art. 154 și următoarele din Legea nr. 85/2014.

15. La termenul de judecată din data de 9 mai 2019, la solicitarea Curții, apelanta-contestatoare a arătat că solicită a fi avute în vedere și dispozițiile art. 102 alin. (8) din Legea nr. 85/2014, menționând că a formulat sesizarea atât în ceea ce privește sechestrul aplicat în vederea confiscării speciale, cât și a recuperării prejudiciului și că a făcut referire atât la sechestrul

instituit anterior deschiderii procedurii insolvenței, cât și ulterior acestui moment.

16. Prin Încheierea din 16 mai 2019 s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în procedura reglementată de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior menționată și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus suspendarea judecării.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

17. Instanța de trimitere a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, după cum urmează:

18. Curtea de Apel București a fost investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv cu soluționarea unei cereri de apel împotriva unei sentințe pronunțate de judecătorul-sindic.

Potrivit art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, curtea de apel este instanța de apel pentru hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic, iar hotărârile instanței de apel sunt definitive.

19. De lămurirea chestiunii de drept depinde soluționarea pe fond a apelului.

Întrucât prin apelul formulat a fost criticată soluția pronunțată de instanța de fond prin raportare la dispozițiile legale supuse interpretării, Curtea a apreciat ca fiind necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, urmărindu-se, în esență, a se dezlega în ce măsură existența unei măsuri asiguratorii dispuse în cadrul unui proces penal, anterior deschiderii procedurii insolvenței, este de natură a suspenda procedura de valorificare a bunurilor unei persoane juridice aflate în procedura falimentului, prevăzută de Legea nr. 85/2014.

Modalitatea în care a fost formulată de către apelanta-contestatoare solicitarea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost parțial cenzurată de către instanța de apel, prin încheierea de sesizare, avându-se în vedere tocmai necesitatea îndeplinirii cerinței de admisibilitate anterior menționate.

În acest sens, Curtea a reținut că nu are legătură cu soluționarea pe fond a litigiului interpretarea art. 91 alin. (2) din Legea nr. 85/2014, care reglementează modalitatea în care se dispune radierea din cartea funciară a sarcinilor și interdicțiilor prevăzute de alin. (1), din moment ce în apel nu au fost invocate aceste dispoziții legale, pe care de altfel nici judecătorul-sindic nu le-a avut în vedere la soluționarea cauzei.

De asemenea nu au legătură cu soluționarea litigiului nici prevederile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală, ce prevăd că nu pot fi sechestrate bunuri care aparțin unei autorități sau instituții publice ori altor persoane de drept public și nici bunurile exceptate de lege, din moment ce cauza pendinte nu are ca obiect contestarea propriu-zisă a sechestrului penal dispus sub aspectul obiectului său, ci consecințele pe care o astfel de măsură le poate produce asupra bunurilor unei persoane supuse procedurii falimentului.

Curtea a reținut, de asemenea, că sesizarea nu poate privi nici lămurirea efectelor pe care le poate produce o măsură asiguratorie înființată în cadrul unui proces penal ulterior deschiderii procedurii insolvenței, întrucât în cauza de față măsurile asiguratorii au fost dispuse prin acte procesuale penale întocmite anterior deschiderii procedurii insolvenței.

În ceea ce privește efectele înscrierilor operate după data deschiderii procedurii, Legea nr. 85/2014 cuprinde dispoziții diferite, sens în care sunt avute în vedere dispozițiile art. 88, a căror interpretare nu face obiectul cererii de sesizare a instanței supreme.

20. Chestiunea de drept identificată prezintă caracter de noutate, avându-și izvorul în prevederile art. 91 alin. (1), art. 102 alin. (8) și art. 154—158 din Legea nr. 85/2014 raportate la

dispozițiile art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală de la 1968)].

Deși Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat Decizia nr. 2/2018, instanțele de judecată au reținut că această decizie nu își găsește aplicabilitatea în procedura insolvenței/falimentului, o procedură specială în care nu sunt incidente dispozițiile de drept comun.

Potrivit art. 342 din Legea nr. 85/2014, dispozițiile legii insolvenței se completează cu cele ale Codului civil și ale Codului de procedură civilă numai în măsura în care nu contravin prevederilor speciale ale Legii nr. 85/2014.

Dispozițiile art. 91 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 reglementează regimul bunurilor înstrăinate în procedura insolvenței de către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar și prevăd că aceste bunuri sunt dobândite libere de orice sarcini, făcând excepție de la acest regim măsurile asigurătorii dispuse în cadrul procesului penal în vederea confiscării speciale și/sau confiscării extinse.

Curtea a reținut că interpretarea acestor dispoziții legale, precum și ale art. 102 alin. (8) din Legea nr. 85/2014 a fost și este în continuare realizată în mod diferit de instanțele de judecată, fapt dovedit și de jurisprudența depusă la dosar de apelanta-contestatoare, anexată solicitării sale de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

După cum se poate remarca din cuprinsul acestor hotărâri judecătorești, unele instanțe au apreciat că existența măsurilor asigurătorii penale împiedică valorificarea în cadrul procedurii insolvenței a bunurilor afectate de astfel de măsuri, în condițiile în care dosarul penal nu este soluționat definitiv, iar măsura nu a fost contestată, în raport cu dispozițiile Codului de procedură penală (în acest sens, Sentința civilă nr. 6.186 din 31 octombrie 2018, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VII-a civilă).

În schimb, prin Încheierea din 24 septembrie 2018, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VII-a civilă, în Dosarul nr. 38.496/3/2014*, instanța a apreciat că pot fi valorificate bunurile asupra cărora a fost înființat sechestrul asigurător, față de dispozițiile art. 102 alin. (8) din Legea nr. 85/2014. În cuprinsul acestei încheieri s-a reținut însă că dispozițiile art. 91 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 instituie o excepție în privința măsurilor asigurătorii dispuse în vederea confiscării, întrucât se pune în discuție însuși dreptul de proprietate al debitorului asupra bunului.

Posibilitatea înstrăinării bunurilor asupra cărora au fost instituie măsuri asigurătorii în cadrul unui proces penal de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar în cadrul procedurii insolvenței a făcut obiectul mai multor întâlniri de practică neunitară ale președinților secțiilor specializate (foste comerciale) ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și ale curților de apel (în acest sens, minuta întâlnirii din 15—16 mai 2017, disponibilă pe site-ul *inm-lex.ro*).

În cadrul acestor dezbateri s-au purtat discuții cu privire la întinderea excepției prevăzute de art. 91 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2014, majoritatea participanților manifestându-și dezacordul față de posibilitatea înstrăinării acestor bunuri, având în vedere scopul măsurii, acela de confiscare a unor produse infracționale, faptul că înstrăinarea unor astfel de bunuri ar reprezenta o sustragere de sub sechestrul în sensul art. 261 din Codul penal, precum și faptul că rațiunea introducerii textului menționat a fost acela de a exclude în mod expres măsurile asigurătorii dispuse în vederea confiscării de la regula prevăzută la art. 91 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 85/2014.

Având în vedere că problema de drept a primit interpretări diferite, faptul că unele instanțe de judecată au considerat că Decizia nr. 2/2018 nu cuprinde nicio referire la procedura insolvenței,

precum și faptul că Legea nr. 85/2014 cuprinde, într-adevăr, reglementări distincte față de dispozițiile de drept comun, Curtea a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, scopul dispozițiilor art. 519—521 din Codul de procedură civilă fiind acela de a institui un mijloc eficient pentru asigurarea interpretării uniforme a normelor juridice și pentru a preveni posibilitatea apariției unei practici neunitare.

21. Din verificările efectuate s-a constatat că asupra acestei chestiuni de drept instanța supremă nu a statuat în mod direct, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

22. Apelanta-contestatoare a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, învederând că obiectul sesizării este reprezentat de o chestiune de drept ce îndeplinește condițiile enumerate în art. 519 din Codul de procedură civilă.

S-a mai arătat că, în practică, există modalități diferite de interpretare a textelor de lege incidente în materie, în special cu privire la art. 91 din Legea nr. 85/2014, precum și că există sincope în corelarea cu celelalte dispoziții legale în vigoare.

Totodată, s-a menționat că, deși Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât în mai multe rânduri că sechestrul asigurător penal asupra imobilelor unei persoane nu suspendă procedura de executare silită, instanțele de judecată resping cererile de valorificare în cadrul procedurii de faliment prevăzute de Legea nr. 85/2014 a bunurilor sechestrate, motivat de faptul că deciziile pronunțate de instanța supremă privesc doar procedura de executare silită reglementată de Codul de procedură civilă, nefiind aplicabile, prin urmare, și procedurii falimentului reglementate de Legea nr. 85/2014.

În opinia apelantei-contestatoare, procedura falimentului este, în fapt, o procedură de executare silită concursuală, la care participă toți creditorii, având ca obiect vânzarea silită a bunurilor societății.

În primul rând, s-a apreciat că, întrucât scopul procedurii de faliment, conform art. 2 din Legea nr. 85/2014, îl reprezintă instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitoarei, acesta nu mai poate fi atins dacă procedura de valorificare a bunurilor ar fi suspendată nedeterminat.

În al doilea rând, s-a învederat că art. 91 din Legea nr. 85/2014 are drept situație premisă înstrăinarea forțată de către lichidatorul judiciar a bunurilor sechestrate, astfel încât măsurile luate în procesul penal sunt compatibile cu procedura insolvenței, deci bunurile înstrăinate nu sunt insesizabile.

În al treilea rând, s-a arătat că, până la soluționarea cauzei civile din procesul penal, creditorul are o creanță incertă, afectată de o condiție, astfel cum rezultă din cuprinsul dispozițiilor art. 102 alin. (8) din Legea nr. 85/2014.

O măsură cu funcție asigurătorie, cum este sechestrul penal, nu poate bloca executarea unor drepturi de creanță care au un caracter cert și care se desfășoară în temeiul unui titlu executoriu, cum este tabelul de creanțe.

S-a mai subliniat că, în condițiile în care asupra imobilului în cauză există o garanție reală constituită anterior sechestrului penal, măsura asigurătorie dispusă în procesul penal nu poate bloca vânzarea silită a bunului, aceasta nefiind de natură a naște în patrimoniul statului, în calitate de potențial creditor, un drept de preferință față de alți creditorii, decât în condițiile impuse de legislația în vigoare, respectiv art. 2.328 din Codul civil.

În acest sens s-a făcut referire și la dispozițiile art. 2.345 din Codul civil, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 14/2007*).

Concluzionând, s-a opinat că dispozițiile art. 91 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2014 nu pot fi aplicabile creditorilor beneficiari ai unor privilegii sau garanții reale conservate conform regulilor de publicitate, anterioare înscrierii sechestrului penal în registrele de publicitate, pentru că orice preferință acordată statului prin legi speciale nu poate afecta drepturile dobândite anterior de către terți, conform art. 2.328 teza a doua din Codul civil.

Nu în ultimul rând, s-a apreciat că bunurile sechestrate într-un proces penal nu sunt inalienabile și nici insesizabile, sens în care Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit prin Decizia nr. 2/2018 că un bun asupra căruia a fost instituit un sechestrul asigurător într-un proces penal poate fi executat silit de către creditorul garantat care deține o garanție anterioară instituirii acestuia.

În ceea ce privește jurisprudența instanțelor de judecată, apelanta-contestatoare a învederat că există opinii contrare cu privire la problema de drept în discuție, anexând hotărâri judecătorești relevante.

23. Intimata-debitoare Y S.R.L., prin lichidatorul judiciar, a depus la dosar un punct de vedere prin care a învederat că este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept referitoare la efectele sechestrului penal în ceea ce privește valorificarea bunurilor în cadrul procedurii falimentului, reglementată de dispozițiile Legii nr. 85/2014, însă nu și-a exprimat opinia cu privire la modalitatea în care ar trebui interpretate dispozițiile legale.

24. După comunicarea raportului, intimata Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București a depus, în termen legal, prin consilier juridic, un punct de vedere asupra chestiunii de drept prin care a apreciat că existența unor astfel de măsuri asigurătorii suspendă procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat și este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de valorificare conform legii; lichidarea bunurilor poate fi realizată doar dacă lichidatorul judiciar solicită instanței penale ridicarea sechestrului, iar cererea sa este admisă.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

25. Completul de judecată învestit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 31.798/3/2018 a reținut următoarele:

26. Situația care a generat solicitarea de interpretare de către Înalta Curte de Casație și Justiție a prevederilor legale menționate anterior a fost determinată de măsura lichidatorului judiciar de suspendare a procedurii de valorificare a unuia dintre bunurile debitoarei în cadrul procedurii falimentului, reglementate de Legea nr. 85/2014, contestată de către apelanta din cauză atât prin cererea formulată în fața primei instanțe, cât și prin apel.

27. Măsurile asigurătorii asupra bunurilor debitoarei au fost dispuse prin Ordonanța din 18 martie 2015 emisă în Dosarul penal nr. 1.142/P/2014 al Parchetului de pe lângă Tribunalul București.

28. Acestea au fost menținute prin Sentința penală nr. 1.703 din 5 septembrie 2017 a Tribunalului București — Secția I penală, în vederea aducerii la îndeplinire a reparării prejudiciului cauzat părții civile Agenția Națională de Administrare Fiscală, a confiscării speciale și a cheltuielilor judiciare.

29. Curtea a apreciat că, în exprimarea punctului său de vedere, trebuie realizată o distincție între măsura asigurătorie dispusă în vederea confiscării speciale/extinse și măsura asigurătorie dispusă în vederea reparării prejudiciului părții civile sau a recuperării cheltuielilor judiciare, având în vedere finalitatea diferită a acestor măsuri, precum și faptul că Legea

nr. 85/2014 cuprinde reglementări diferite în ceea ce privește modalitatea de valorificare a bunurilor indisponibilizate în vederea confiscării sau în vederea recuperării prejudiciului părții civile din procesul penal [art. 91 alin. (1), respectiv art. 102 alin. (8) din Legea nr. 85/2014].

30. Dispozițiile art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală de la 1968) fac referire la posibilitatea instituirii măsurilor asigurătorii în cadrul unui proces penal pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale/extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune.

31. Măsurile asigurătorii constau în indisponibilizarea unor bunuri mobile sau imobile prin instituirea unui sechestrul asupra acestora.

32. În ceea ce privește dispozițiile Legii nr. 85/2014, Curtea a reținut că, potrivit art. 2 din lege, scopul acesteia este instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului, cu acordarea, atunci când este posibil, a șanseii de redresare a activității sale.

33. Procedura insolvenței este astfel o procedură de executare silită concursuală și colectivă, la care toți creditorii participă împreună la urmărirea și recuperarea creanțelor lor, în modalitățile prevăzute de lege (art. 5 pct. 44).

34. Procedura falimentului este procedura de insolvență, concursuală, colectivă și egalitară care se aplică debitorului în vederea lichidării averii acestuia, pentru acoperirea pasivului (art. 5 pct. 45).

35. Una dintre atribuțiile lichidatorului judiciar este, potrivit art. 64 lit. i) din Legea nr. 85/2014, vânzarea bunurilor din averea debitoarei.

36. Prevederile art. 154—158 din Legea nr. 85/2014 descriu procedura de efectuare a lichidării bunurilor din averea debitoarei de către lichidatorul judiciar sub controlul judecătorului-sindic, fără a face nicio referire la modalitatea în care s-ar putea proceda, în eventualitatea în care asupra bunurilor din averea debitoarei ar fi instituită o măsură asigurătorie care are ca efect, conform legii de procedură penală, indisponibilizarea bunului.

37. Rezumând, din cuprinsul dispozițiilor Legii nr. 85/2014 menționate anterior rezultă că procedura falimentului este o procedură de lichidare a bunurilor din averea debitorului, efectuată de către lichidatorul judiciar sub controlul judecătorului-sindic, la care toți creditorii participă împreună la urmărirea și recuperarea creanțelor lor.

38. În ceea ce privește măsura asigurătorie instituită în vederea reparării prejudiciului părții civile sau a recuperării cheltuielilor judiciare, după cum rezultă chiar din cuprinsul dispozițiilor art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, scopul acesteia este de a crea părții civile un avantaj patrimonial, în vederea executării obligațiilor ce ar putea decurge din rezolvarea acțiunii în cadrul procesului penal, respectiv crearea unui avantaj patrimonial în vederea recuperării cheltuielilor judiciare.

39. Un astfel de avantaj patrimonial este reprezentat de menținerea bunului în proprietatea celui ce urmează a fi obligat prin soluționarea laturii civile a procesului penal, prin instituirea unei măsuri asigurătorii.

40. Prin urmare, efectul de indisponibilizare la care face referire Codul de procedură penală vizează împiedicarea vânzării bunului de bunăvoie de către cel vizat de măsura sechestrului, nu pe cea în care vânzarea bunului se realizează silit, chiar și prin intermediul unei proceduri concursuale.

41. În condițiile în care bunurile vizate de măsura sechestrului asigurător aparțin unei persoane aflate în procedura falimentului, un astfel de avantaj patrimonial nu mai poate fi menținut, dat fiind faptul că dispozițiile legii insolvenței nu instituie niciun tratament privilegiat în ceea ce privește creanța unei părți civile din cadrul unui proces penal.

42. Dimpotrivă, procedura insolvenței/falimentului este o procedură concursuală, colectivă și egalitară, ceea ce înseamnă că toți creditorii participă în vederea valorificării creanțelor, conform ordinii de prioritate prevăzute de Legea nr. 85/2014.

43. Curtea a reținut că, potrivit art. 581 din Codul de procedură penală, dispozițiile din hotărârea penală privitoare la despăgubirile civile și la cheltuielile judiciare convenite părților se execută potrivit legii civile.

44. În cauza de față, legea civilă este reprezentată de Legea nr. 85/2014, dat fiind faptul că o executare silită de drept comun împotriva unei persoane aflate în procedura insolvenței este suspendată de drept, potrivit art. 75 alin. (1) din lege.

45. Prin urmare, regulile de drept civil aplicabile sunt cele prevăzute de Legea nr. 85/2014, urmând a fi completate, în măsura compatibilității lor cu procedura insolvenței, de dispozițiile Codului civil și ale Codului de procedură civilă.

46. Conform art. 102 alin. (8) din Legea nr. 85/2014, creanța unei părți vătămate din cadrul procesului penal se înscrie sub condiție suspensivă până la soluționarea acțiunii civile din procesul penal; în cazul în care această acțiune nu se finalizează până la închiderea procedurii insolvenței, eventualele creanțe rezultate din procesul penal vor fi acoperite din averea persoanei juridice reorganizate sau, dacă este cazul, din sumele obținute din acțiunea în atragerea răspunderii patrimoniale exercitate conform art. 169.

47. Textul de lege evidențiază intenția clară a legiuitorului de a nu prelungi derularea procedurii insolvenței până la soluționarea acțiunii civile din cadrul procesului penal, în condițiile în care o astfel de prelungire pe durată nedeterminată ar atrage după sine cheltuieli suplimentare și ar fi de natură a aduce atingere drepturilor celorlalți creditori de a-și vedea acoperite creanțele într-un termen rezonabil.

48. În concluzie, Curtea a apreciat că dispozițiile art. 102 alin. (8) și art. 154—158 din Legea nr. 85/2014 raportate la dispozițiile art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală de la 1968) ar trebui interpretate în sensul că existența unor măsuri asigurătorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, anterior deschiderii procedurii insolvenței, în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune sau a garantării executării cheltuielilor judiciare, nu suspendă procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat, nu este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de valorificare conform dispozițiilor Legii nr. 85/2014 și nici nu împiedică lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar în exercitarea atribuțiilor conferite de Legea nr. 85/2014.

49. În ceea ce privește măsura asigurătorie instituită în vederea confiscării speciale/extinse, dispozițiile art. 102 alin. (8) din Legea nr. 85/2014 nu își găsesc aplicarea, întrucât măsura confiscării nu vizează soluționarea laturii civile din procesul penal, ci țin de modalitatea de rezolvare a acțiunii penale.

50. Confiscarea specială este o măsură de siguranță cu caracter patrimonial, constând în trecerea silită în proprietatea statului a unor bunuri aflate în posesia sau, după caz, proprietatea făptuitorului, menținerea bunurilor în patrimoniul făptuitorului creând o stare de pericol pentru valorile sociale.

51. Cazurile în care se poate dispune confiscarea specială sunt cele prevăzute la art. 112 din Codul penal și se referă la: „a) bunurile produse prin săvârșirea faptei prevăzute de legea

penală; b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, sau destinate a fi folosite la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor; c) bunurile folosite, imediat după săvârșirea faptei, pentru a asigura scăparea făptuitorului sau păstrarea folosului ori a produsului obținut, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor; d) bunurile care au fost date pentru a determina săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală sau pentru a răsplăti pe făptuitor; e) bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia; f) bunurile a căror deținere este interzisă de legea penală.”

52. Scopul măsurii asigurătorii dispuse în vederea confiscării nu este acela de a crea un avantaj patrimonial vreunei persoane având un potențial drept de creanță, ci de a asigura că anumite categorii de bunuri rămân în patrimoniul unei persoane, urmând a fi trecute în patrimoniul statului în condițiile în care se dispune luarea măsurii.

53. Având în vedere categoriile de bunuri ce pot face obiectul acestei măsuri, respectiv cele folosite sau care sunt rezultatul unei infracțiuni sau chiar cele a căror deținere este interzisă de legea penală, în jurisprudență s-a apreciat că acestea ar putea pune în discuție caracterul licit al dobândirii bunului.

54. Pornind de la acest scop al măsurii speciale a confiscării, într-o opinie s-a apreciat că nu pot face obiectul valorificării în cadrul procedurii insolvenței bunurile indisponibilizate printr-o măsură asigurătorie instituită în vederea confiscării speciale, până la lămurirea situației juridice a respectivului bun, întrucât s-ar pune problema caracterului licit al dobândirii bunului de către debitorul în insolvență.

55. S-a mai argumentat că nu pot fi supuse valorificării în cadrul procedurii insolvenței/falimentului decât bunurile din averea debitorului, aspect care rezultă de altfel în mod expres din cuprinsul dispozițiilor art. 5 pct. 45, art. 64 lit. i), precum și art. 154—158 din Legea nr. 85/2014.

56. Cât timp chestiunea legitimității dobândirii bunului de către debitor nu este lămurită, pentru a se putea stabili dacă acesta face parte sau nu din averea debitoarei, s-a considerat că bunurile indisponibilizate în vederea luării măsurii confiscării nu pot fi valorificate în cadrul procedurii insolvenței.

57. Prin urmare, în ceea ce privește dispozițiile art. 91 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2014, s-a apreciat că excepția la care face referire textul de lege vizează înstrăinarea bunului, reținându-se în plus că bunurile înstrăinate de administratorul/lichidatorul judiciar se dobândesc libere de orice sarcini, precum privilegiul, gajuri, ipotecă sau drepturi de retenție ori sechestre de orice fel.

58. Într-o altă opinie exprimată în cuprinsul hotărârilor judecătorești depuse la dosar, dar și în cadrul întâlnirilor de practică neunitară, s-a apreciat că măsura asigurătorie își produce efectul de indisponibilizare cât timp nu a fost contestată în condițiile prevăzute de Codul de procedură penală, precum și că înstrăinarea unor astfel de bunuri ar reprezenta o sustragere de sub sechestr în sensul art. 261 din Codul penal.

59. În opinia instanței de apel, excepția prevăzută de art. 91 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2014 vizează modalitatea în care se realizează dobândirea bunului, urmând a fi menținută măsura sechestrului asigurător instituit în vederea confiscării și după înstrăinarea bunului, fără a fi însă de natură a împiedica sau de a temporiza o astfel de înstrăinare.

60. De remarcat în acest sens este și denumirea marginală a textului de lege (respectiv „Regimul bunurilor înstrăinate în procedura insolvenței de către administratorul sau lichidatorul judiciar”); de altfel, art. 91 alin. (1) teza a doua din Legea

nr. 85/2014 face referire la dobândirea liberă de orice sarcini a bunului, precum privilegiu, gajuri, ipotecă sau drepturi de retenție, sechestre de orice fel, făcând excepție de la acest regim (respectiv al dobândirii bunurilor libere de orice sarcini) măsurile asigurătorii dispuse în procesul penal în vederea confiscării speciale și/sau confiscării extinse.

61. Interpretând prin corelare dispozițiile art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală de la 1968), precum și pe cele ale art. 91 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2014, ar rezulta că noțiunea de „indisponibilizare” la care face referire legea procesual penală nu poate fi interpretată în sensul că ar putea fi de natură a suspenda procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat sau de a împiedica lichidarea bunului.

62. De altfel, în raport cu textul de lege, rezultă că scopul măsurii asigurătorii ar putea fi atins chiar și în condițiile în care s-ar proceda la vânzarea bunului, prin menținerea înscrierii respectivei sarcini în cartea funciară.

63. Constatând că asupra problemei de drept puse în discuție au fost exprimate mai multe opinii, argumentate diferit, Curtea a considerat că pentru a se asigura dezideratul avut în vedere prin instituirea de către legiuitor a posibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, și anume acela de a evita existența unei practici neunitare, se impune lămurirea chestiunii de drept.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

64. Din relațiile comunicate de instanțele naționale, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, a rezultat că în jurisprudență s-au conturat două opinii referitoare la dezlegarea chestiunii de drept în discuție, după cum urmează:

65. *Într-o opinie majoritară*, s-a susținut că existența unor măsuri asigurătorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, anterior deschiderii procedurii insolvenței, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune sau garantării executării cheltuielilor judiciare, nu suspendă procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014, în ceea ce privește bunul sechestrat.

În susținerea acestei opinii s-a arătat că, potrivit art. 91 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, bunurile înstrăinate de administratorul sau lichidatorul judiciar, în exercițiul atribuțiilor prevăzute de Legea nr. 85/2014, sunt dobândite libere de orice sarcini, excepția de la acest regim constituind-o măsurile asigurătorii dispuse în procesul penal în vederea confiscării și/sau confiscării extinse, iar, potrivit art. 102 alin. (8) din același act normativ, creanța unei părți vătămate din procesul penal se înscrie sub condiție suspensivă până la soluționarea definitivă a acțiunii civile în procesul penal în favoarea părții vătămate, iar în cazul în care acțiunea civilă în procesul penal nu se finalizează până la închiderea procedurii insolvenței, eventualele creanțe rezultate din procesul penal vor fi acoperite din averea persoanei juridice reorganizate sau, dacă este cazul, din sumele obținute din acțiunea în atragerea răspunderii patrimoniale a persoanelor ce au contribuit la aducerea persoanei juridice în stare de insolvență.

Legea insolvenței stabilește în mod expres că un bun asupra căruia s-a instituit o măsură asigurătorie în procesul penal în vederea confiscării și/sau confiscării extinse poate fi înstrăinat, însă va trece în patrimoniul dobânditorului grevat de măsura asigurătorie. În atare situație nu se poate dispune suspendarea procedurii de lichidare, deoarece o asemenea măsură ar fi trebuit să aibă susținere într-o dispoziție legală. Or, legiuitorul a ales să stabilească modul în care poate fi valorificat bunul, iar nu suspendarea procedurii.

În cazul creanței părții vătămate din procesul penal, legea insolvenței reglementează modul în care aceasta poate fi recuperată în cazul în care până la soluționarea procesului penal se finalizează procedura insolvenței. Deci, nici în acest caz nu poate fi susținută soluția suspendării procedurii de lichidare.

De asemenea, existența unor măsuri asigurătorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, anterior deschiderii procedurii insolvenței, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune sau garantării executării cheltuielilor judiciare, nu este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de valorificare conform dispozițiilor Legii nr. 85/2014 și nici nu împiedică lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar în exercitarea atribuțiilor conferite de aceeași lege.

În susținerea acestei opinii s-a avut în vedere că măsurile asigurătorii în materie penală — a căror instituire este menită a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor aparținând învinutului/suspectului, inculpatului sau părții responsabile civilmente, astfel după cum o spune expres art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală (reglementare similară în substanță cu cea prevăzută de art. 163 din Codul de procedură penală de la 1968), au ca finalitate asigurarea luării măsurii confiscării speciale sau a confiscării extinse, a garantării executării pedepsei amenzii, a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune. Efectele măsurilor asigurătorii în materie penală sunt determinate chiar prin lege, art. 249 alin. (2) din Codul de procedură penală vorbind despre „indisponibilizarea unor bunuri mobile sau imobile, prin instituirea unui sechestrului asupra acestora”.

Nicio dispoziție legală a Codului de procedură penală ori a Codului de procedură civilă nu declară ca fiind inalienabile ori insesizabile bunurile asupra cărora a fost instituit un sechestrul asigurător penal ori bunurile indisponibilizate, ceea ce presupune, implicit, că regimul juridic al unui bun grevat de o astfel de măsură nu este incompatibil cu derularea unei proceduri execuționale, inclusiv procedura de executare concursuală prevăzută de legea insolvenței.

După cum s-a arătat de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin Decizia nr. 2/2018, „noțiunea de indisponibilizare, la care se referă dispozițiile art. 249 alin. (2) din Codul de procedură penală, presupune că titularul bunului nu mai poate dispune liber de el, în sensul că nu îl mai poate înstrăina, greva cu sarcini, dona, închiria, fiindu-i interzis, în general, orice act voluntar care ar putea conduce la scăderea valorii bunului ori la sustragerea lui de la urmărire. Bunurile nu sunt scoase, ci rămân în circuitul civil, fiind suspendat, pe durata instituirii măsurii, doar dreptul de dispoziție voluntară asupra acestora aparținând proprietarului”.

Prin urmare, măsurile asigurătorii dispuse în cadrul unui proces penal nu determină indisponibilizarea bunurilor, ci doar împiedică încheierea unui act voluntar. Or, în cazul procedurii insolvenței, actele încheiate nu sunt voluntare, întrucât fie sunt îndeplinite de către administratorul judiciar, fie sub supravegherea acestuia și, în ambele cazuri, sunt supuse controlului de legalitate al judecătorului-sindic și al instanței de apel.

Pe de altă parte, după cum s-a indicat mai sus, prevederile art. 91 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 stabilesc în mod clar posibilitatea înstrăinării bunurilor grevate de măsuri asigurătorii dispuse în procesul penal, situație în care nu se poate susține că măsurile prevăzute de art. 249 alin. (2) din Codul de procedură penală ar putea indisponibiliza bunul sau ar fi apte să împiedice lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar, conform Legii nr. 85/2014.

În acest sens s-au depus opinii teoretice, precum și hotărâri judecătorești pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă și Secția a VI-a civilă, Tribunalul Teleorman, Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Brașov — Secția civilă, Tribunalul Specializat Cluj, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, Tribunalul Gorj — Secția a II-a civilă, Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, Curtea de Apel Galați — Secția a II-a civilă, Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel Timișoara.

66. Subsumat acestei opinii au fost și instanțe care au apreciat că, în ceea ce privește măsura asigurătorie instituită în cadrul procesului penal în vederea confiscării speciale, în considerarea excepției reglementate de dispozițiile art. 91 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, procedura de lichidare trebuie suspendată, bunul neputând fi valorificat.

S-a apreciat că nu pot fi supuse valorificării în cadrul procedurii insolvenței/falimentului decât bunurile din averea debitoarei, aspect care rezultă de altfel în mod expres din cuprinsul dispozițiilor art. 5 pct. 45, art. 64 lit. i), precum și art. 154—158 din Legea nr. 85/2014, ori asupra bunurilor supuse unei măsuri asigurătorii planează suspiciunea unei dețineri ilicite.

În susținerea unui astfel de punct de vedere s-a avut în vedere caracterul de măsură de siguranță cu caracter patrimonial a confiscării speciale, constând în trecerea silită în proprietatea statului a unor bunuri aflate în posesia sau, după caz, proprietatea făptuitorului, menținerea bunurilor în patrimoniul făptuitorului creând o stare de pericol pentru valorile sociale.

Față de prevederile art. 112 din Codul penal s-a reținut că scopul măsurii asigurătorii dispuse în vederea confiscării nu este acela de a crea un avantaj patrimonial vreunei persoane având un potențial drept de creanță, ci de a asigura că anumite categorii de bunuri rămân în patrimoniul unei persoane, urmând a fi trecute în patrimoniul statului în condițiile în care se dispune luarea măsurii.

Cât timp chestiunea legitimității dobândirii bunului de către debitoare nu a fost lămurită, pentru a se putea considera dacă acesta face parte sau nu din averea debitoare, s-a considerat că bunurile indisponibilizate în vederea luării măsurii confiscării nu pot fi valorificate în cadrul procedurii insolvenței (Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă, Tribunalul Teleorman, Tribunalul Galați — Secția a II-a civilă, Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ).

67. *Într-o altă opinie* s-a apreciat că existența unor asemenea măsuri asigurătorii suspendă procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat, este de natură a indisponibiliza bunul asupra căreia a fost începută procedura de valorificare conform dispozițiilor Legii nr. 85/2014 și împiedică lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar în exercitarea atribuțiilor conferite de Legea nr. 85/2014, mai ales în condițiile în care măsura asigurătorie a fost înscrisă anterior deschiderii procedurii, conform legii, pentru asigurarea opozabilității față de terți. Lichidarea bunurilor poate fi făcută doar dacă lichidatorul solicită instanței penale ridicarea sechestrului, iar cererea este admisă. Prin prevederile art. 91 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2014 se exceptează măsurile asigurătorii dispuse în procesul penal în vederea confiscării speciale și/sau confiscării extinse de la regula prevăzută de teza întâi a textului, astfel că vor fi aplicabile prevederile Codului de procedură penală, iar înstrăinarea bunurilor din averea debitorului, de către administratorul/

lichidatorul judiciar, în cadrul procedurii insolvenței, bunuri asupra cărora au fost instituite măsuri asigurătorii în procesul penal, se poate realiza numai în condițiile prevăzute de art. 249 alin. (4) și art. 250 alin. (1) din acest cod. Sechestrul instituit de organele de urmărire penală sau de instanța penală nu poate fi ridicat decât prin contestarea măsurii asigurătorii în procesul penal, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură penală. În cursul procedurii insolvenței, practicianul în insolvență poate cere instanței penale ridicarea sechestrului instituit și poate valorifica bunurile numai după eventuala ridicare a măsurii de indisponibilizare, după soluționarea definitivă a procesului penal sau dacă este încuviințată valorificarea lor în procesul penal.

68. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. **Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și jurisprudența Curții Constituționale**

69. Din verificările efectuate rezultă că instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 91 alin. (1), art. 102 alin. (8) și art. 154—158 din Legea nr. 85/2014.

70. Însă, prin Decizia nr. 522 din 11 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 26 ianuarie 2018, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Legea nr. 85/2006, Curtea Constituțională a reținut că bunurile indisponibilizate prin măsuri procesuale penale au un regim legal diferit, impus de existența unei proceduri speciale penale, ca urmare a importanței valorilor sociale ocrotite de lege, rațiune pentru care se derogă de la dreptul comun al procedurii insolvenței, a cărui regulă este că bunurile înstrăinate sunt dobândite libere de orice sarcini, precum ipoteci, garanții reale mobiliare sau drepturi de retenție, de orice fel, ori măsuri asigurătorii, excepția fiind măsurile asigurătorii sau măsurile preventive specifice, instituite în cursul procesului penal. Curtea a stabilit că prin prevederile legale criticate este garantat, în mod egal, dreptul de proprietate pentru toți creditorii debitorului aflat în faliment, în sensul că toți creditorii se pot îndestula din averea debitorului, prin distribuirea sumelor rezultate din vânzarea bunului în procedura falimentului, în ordinea de prioritate stabilită de prevederile Legii nr. 85/2006, fiind în consonanță cu sensul noțiunii de procedură a falimentului, respectiv acea procedură de insolvență concursuală colectivă și egalitară care se aplică debitorului în vederea lichidării averii acestuia pentru acoperirea pasivului, potrivit art. 3 pct. 23 din Legea nr. 85/2006 (paragraful 26).

De asemenea a reținut că prevederile art. 53 din Legea nr. 85/2006 trebuie interpretate și aplicate în coroborare cu celelalte norme în materia insolvenței, cu Codul de procedură penală, în ceea ce privește măsurile asigurătorii și măsurile preventive, în funcție de evoluția și stadiul acestor proceduri, aspecte ce țin de resortul instanței de judecată și al autorităților îndrituite cu ducerea la îndeplinire a măsurilor instituite prin aceste acte normative (paragraful 28).

71. Cât privește dispozițiile art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală de la 1968), Curtea Constituțională a pronunțat o serie de decizii de respingere a excepțiilor de neconstituționalitate invocate.

72. Astfel, prin Decizia nr. 1.346 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 817 din 27 noiembrie 2009, instanța de contencios constituțional a decis că dispozițiile art. 163 alin. 2 din Codul de procedură penală de la 1968 sunt constituționale, reținând că luarea măsurilor

asigurătorii prevăzute de acest text asupra bunurilor părții responsabile civilmente nu poate echivala cu o încălcare a dreptului acesteia de a-și desfășura o activitate economică, deoarece accesul liber al persoanei la o asemenea activitate este garantat numai dacă se exercită în condițiile legii. Or, măsurile asigurătorii au un caracter provizoriu, finalitatea lor constând în garantarea exercitării obligațiilor cu caracter patrimonial, în cazul soluționării unui proces penal.

73. De asemenea, prin Decizia nr. 894 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 4 martie 2016, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură penală, Curtea a reținut că ingerința generată prin dispunerea sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile ale suspectului, inculpatului, persoanei responsabile civilmente ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile vizează drepturi fundamentale, respectiv dreptul de proprietate, este reglementată prin lege, respectiv art. 249 și următoarele din Codul de procedură penală, are ca scop legitim desfășurarea instrucției penale, fiind o măsură judiciară aplicabilă în cursul procesului penal, se impune, fiind adecvată *in abstracto* scopului legitim urmărit, este nediscriminatorie și este necesară într-o societate democratică, pentru protejarea valorilor statului de drept. Totodată, ingerința analizată este proporțională cu cauza care a determinat-o, de vreme ce măsurile asigurătorii au caracter provizoriu, întrucât acestea se dispun pe durata procesului penal, iar Curtea, analizând principiul proporționalității, în jurisprudența sa constantă, a reținut că acesta presupune caracterul excepțional al restrângerilor exercițiului drepturilor sau libertăților fundamentale, ceea ce implică, în mod necesar, și caracterul lor temporar (paragraful 30).

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

74. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori, constatând că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, au apreciat că existența unor măsuri asigurătorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, anterior deschiderii procedurii insolvenței, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune sau a garantării executării cheltuielilor judiciare: a) nu suspendă procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat; b) nu este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de valorificare conform dispozițiilor Legii nr. 85/2014 și c) nu împiedică lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar în exercitarea atribuțiilor conferite de Legea nr. 85/2014.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

75. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

76. În privința obiectului și a condițiilor prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, se constată că acestea sunt întrunite, după cum urmează:

77. Curtea de Apel București a fost investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv cu soluționarea unei cereri de apel împotriva unei sentințe pronunțate de către judecătorul-sindic, iar, potrivit dispozițiilor art. 43 din Legea nr. 85/2014, raportate la art. 96 pct. 2 și art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, hotărârile pronunțate de către curțile de apel în apelurile formulate împotriva unor hotărâri date de tribunale, în procedura insolvenței, sunt definitive.

78. A doua condiție de admisibilitate, privind faptul că de lămurirea chestiunii de drept depinde soluționarea pe fond a apelului și, pe cale de consecință, a cauzei, în fond, este de asemenea întrunită, deoarece prin apelul formulat a fost criticată soluția pronunțată de instanța de fond prin raportare la dispozițiile legale supuse interpretării, aspectul privind suspendarea/împiedicarea derulării procedurilor de valorificare a bunurilor debitoarei aflate în procedura insolvenței ca urmare a existenței unor măsuri asigurătorii dispuse în procesul penal fiind esențial pentru soluționarea cauzei. Obiectul cererii principale de chemare în judecată îl constituie contestația împotriva procesului-verbal de licitație din 6 septembrie 2018 întocmit de lichidatorul judiciar al debitoarei Y S.R.L., prin care se solicită anularea acestuia și reluarea licitațiilor privind valorificarea unui imobil, iar obiectul cererii conexe îl constituie contestația împotriva măsurii lichidatorului judiciar consemnate în raportul lunar publicat în Buletinul Procedurilor de Insolvență din 18 septembrie 2018, ambele contestații fiind motivate tocmai pe modul de interpretare a dispozițiilor a căror dezlegare se solicită.

79. A treia condiție de admisibilitate este îndeplinită deopotrivă, deoarece chestiunea de drept identificată prezintă caracter de noutate, prevederile art. 91 alin. (1), art. 102 alin. (8) și art. 154—158 din Legea nr. 85/2014 raportate la dispozițiile art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală de la 1968) nemaifăcând anterior obiectul unui recurs în interesul legii sau al unei sesizări în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile asupra cărora să se fi pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție.

Deși Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat Decizia nr. 2/2018, care cuprinde raționamente esențiale și relevante prin analogia lor cu problemele de drept din cauza pendinte, instanțele de judecată au considerat că această decizie nu își găsește aplicabilitatea în procedura insolvenței/falimentului, o procedură specială, judiciară, efectuată sub controlul de legalitate al judecătorului-sindic, cu norme specifice în care nu sunt incidente dispozițiile de drept comun referitoare la executarea silită, concluzia fiind fondată tocmai pe diferențele substanțiale dintre cele două proceduri.

80. În fine, este îndeplinită și cea din urmă condiție de admisibilitate a sesizării, deoarece din verificările efectuate s-a constatat că asupra acestei chestiuni de drept instanța supremă nu a statuat în mod direct, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Asupra fondului sesizării

81. Potrivit art. 2 din Legea nr. 85/2014, „scopul prezentei legi este instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului, cu acordarea, atunci când este posibil, a șansei de redresare a activității acestuia”.

82. Așadar, Legea nr. 85/2014 are două componente esențiale: una privind prevenirea insolvenței și cea de-a doua privind procedura insolvenței în scopul acoperirii pasivului debitoarei.

83. Sub cel de-al doilea aspect, care interesează în cauză, rezultă că procedura insolvenței este o procedură execuțională, concursuală și colectivă, desfășurată de „organele care aplică procedura” (așa cum sunt denumite chiar în titlul II capitolul I secțiunea a 2-a din Legea nr. 85/2014), respectiv de: instanțele judecătorești (tribunalul, în primă instanță și curtea de apel, în calea de atac — art. 41 și 43), judecătorul-sindic (care funcționează în cadrul tribunalului), administratorul judiciar și lichidatorul judiciar (practicieni în insolvență, desemnați de către judecătorul-sindic pentru administrarea procedurii insolvenței — art. 57—64).

84. În fine, procedura insolvenței este o procedură de executare silită concursuală și colectivă la care participă toți creditorii împreună la urmărirea și recuperarea creanțelor lor, în modalitățile prevăzute de lege (art. 5 pct. 44 din Legea nr. 85/2014).

85. Procedura falimentului este procedura de insolvență, concursuală, colectivă și egalitară, care se aplică debitorului în vederea lichidării averii acestuia, pentru acoperirea pasivului (art. 5 pct. 45).

86. Cu alte cuvinte, procedura insolvenței (în componentele sale distincte), fiind una judiciară, prin excelență, desfășurată sub controlul de legalitate al judecătorului-sindic, nu implică în totalitate voința debitorului în ceea ce privește modalitatea concretă de valorificare a bunurilor sale în scopul acoperirii creanțelor. Ca atare, din acest punct de vedere, această procedură presupune o înstrăinare/vânzare silită a bunurilor (iar nu de bunăvoie), chiar și în cazul reorganizării, de vreme ce și în acest caz planul de reorganizare este supus analizei creditorilor și apoi aprobării de către judecătorul-sindic (art. 134—140).

87. Așadar, pornind de la analiza celor două instituții juridice aflate în concurs, respectiv măsura asigurătorie dispusă în procesul penal asupra unor bunuri ale debitoarei, aflată în procedura insolvenței, și măsura de valorificare a bunurilor debitoarei în procedura insolvenței, trebuie făcute câteva distincții.

88. Așa cum a decis Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 2/2018, mai întâi trebuie avut în vedere faptul că dispozițiile penale în materia măsurilor asigurătorii se completează cu cele din materia procesual civilă, astfel cum reglementează dispozițiile art. 2 alin. (2) din Codul de procedură civilă, care consacră caracterul de drept comun al dreptului procesual civil, chiar în materie penală, dacă această materie nu conține dispoziții contrare.

89. De asemenea, tot cu titlu preliminar, trebuie subliniat faptul că o măsură asigurătorie dispusă în procesul penal are scopul de a împiedica sustragerea de către proprietar a bunurilor sale de la o eventuală valorificare silită sau, în sens larg, de la valorificarea gajului general al creditorilor săi, precum și de a împiedica ascunderea, distrugerea, înstrăinarea acestor bunuri a căror executare silită s-ar putea face ulterior, după obținerea titlului executoriu (adică a hotărârii penale privind obligarea inculpatului la repararea pagubei produse părții civile, obligarea la plata unei amenzi penale, obligarea la plata cheltuielilor judiciare sau a hotărârii definitive privind confiscarea specială sau extinsă). Măsura asigurătorie în procesul penal constă în „indisponibilizarea” acestor bunuri (mobile sau imobile) — art. 249 alin. (2) din Codul de procedură penală, ceea ce înseamnă că debitorul nu mai poate dispune de bunăvoie de aceste bunuri până la momentul executării silite, efectul acestei măsuri fiind, prin excelență, unul preventiv, același ca măsura asigurătorie dispusă într-un proces civil.

90. Or, valorificarea bunurilor debitoarei în procedura insolvenței nu reprezintă un act de dispoziție la îndemâna debitoarei, pentru a se considera că pe această cale bunurile asupra cărora poartă măsurile asigurătorii dispuse în procesul penal sunt sustrate, în mod nelegal, de sub sechestrul, ci această procedură se desfășoară sub controlul de legalitate al judecătorului-sindic și sub coordonarea administratorului judiciar sau, după caz, a lichidatorului judiciar.

91. Pe de altă parte, indisponibilizarea nu conferă acestor bunuri caracter de inalienabilitate și insesizabilitate, așa cum reține Înalta Curte de Casație și Justiție în Decizia nr. 2/2018 (paragrafele 67 și 68), ceea ce conduce la concluzia că nu există nicio incompatibilitate între existența acestei măsuri și

valorificarea drepturilor creditorilor din procedura insolvenței asupra debitoarei, cu atât mai mult cu cât măsurile asigurătorii dispuse în procesul penal nu conferă beneficiarului acestora calitatea de creditor preferențial în raport cu creditorii din cadrul procedurii insolvenței, aceștia din urmă putând fi chiar titularii unor drepturi reale sau ale unor garanții care îi situează pe poziții privilegiate în etapa distribuirii fondurilor, conform art. 161 din Legea nr. 85/2014.

92. De asemenea, potrivit art. 342, dispozițiile Legii nr. 85/2014 se completează cu cele ale Codului civil și ale Codului de procedură civilă numai în măsura în care nu contravin prevederilor speciale ale acestei legi.

93. Dispozițiile art. 91 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 reglementează regimul bunurilor înstrăinate în procedura insolvenței de către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar și prevăd că aceste bunuri sunt dobândite libere de orice sarcini, făcând excepție de la acest regim măsurile asigurătorii dispuse în cadrul procesului penal în vederea confiscării speciale și/sau confiscării extinse.

94. Din economia dispozițiilor Legii nr. 85/2014 referitoare la modalitățile concrete de valorificare a bunurilor în cadrul acestei proceduri judiciare rezultă că procedura în sine este una de lichidare a bunurilor din averea debitoarei, efectuată de lichidatorul judiciar sub controlul judecătorului-sindic, la care toți creditorii participă împreună la urmărirea și recuperarea creanțelor lor.

95. Or, distincția față de executarea silită de drept comun din materie civilă privește două componente: una se referă la organul care aplică procedura — la executarea silită civilă, acesta este executorul judecătoresc (art. 623 din Codul de procedură civilă), iar în cadrul procedurii insolvenței, acesta este lichidatorul judiciar [art. 64 lit. i) din Legea nr. 85/2014]; a doua componentă se referă la instanța care exercită controlul de legalitate asupra procedurii — în timp ce în cadrul executării silite civile aceasta este instanța de executare (judecătoria), în cadrul procedurii insolvenței instanța este reprezentată de judecătorul-sindic din cadrul tribunalului sau, după caz, al tribunalului specializat, în a cărui circumscripție își are sediul debitorul, conform dispozițiilor art. 120 din Codul de procedură civilă.

96. Pe de altă parte, în ciuda acestor distincții, care conferă procedurii insolvenței un caracter pronunțat de specificitate, majoritatea argumentelor reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție în Decizia nr. 2/2018 se aplică prin analogie și în cauza de față (*ubi eadem legis ratio ibi eadem legis dispositio*).

97. Așa cum s-a observat mai sus, din analiza jurisprudenței naționale cu privire la aceste chestiuni de drept a rezultat că majoritatea instanțelor au opinat în sensul că măsurile asigurătorii din procesul penal nu suspendă, nu împiedică derularea procedurii insolvenței în toate componentele sale, sub aspectul posibilității valorificării bunurilor asupra cărora s-au instituit atare măsuri.

98. Deoarece dispozițiile legale ce au fost interpretate diferit de către instanțe cuprind nuanțe diferite în raport cu scopul instituirii măsurii asigurătorii în procesul penal, modul de aplicare a acestora urmează a fi analizat în mod distinct, cu atât mai mult cu cât textele însele fac distincții importante. Astfel:

A. Atunci când măsura asigurătorie este instituită în vederea reparării prejudiciului părții civile sau a recuperării cheltuielilor judiciare

99. Potrivit dispozițiilor art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, scopul măsurii asigurătorii este de a crea părții civile un avantaj patrimonial, în vederea executării obligațiilor ce ar putea decurge din rezolvarea acțiunii civile ori în vederea recuperării cheltuielilor judiciare.

100. Consecința acestei măsuri constă în menținerea bunului în proprietatea celui ce urmează a fi obligat prin soluționarea laturii civile a procesului penal, adică tocmai efectul de indisponibilizare la care face referire Codul de procedură penală, ce vizează împiedicarea vânzării bunului de bunăvoie de către cel la care se referă măsura sechestrului, nicidecum împiedicarea vânzării silite a bunului, chiar și prin intermediul unei proceduri concursuale (a insolvenței).

101. Când bunurile vizate de măsura sechestrului asigurător aparțin unei persoane aflate în procedura falimentului, un astfel de avantaj patrimonial nu mai poate fi menținut, dat fiind faptul că dispozițiile legii insolvenței nu instituie niciun tratament privilegiat în ceea ce privește creanța unei părți civile din cadrul unui proces penal, față de ceilalți creditori din aceeași procedură.

102. Din contră, legea stabilește în mai multe rânduri prin dispozițiile sale speciale (unele evocate mai sus) că procedura insolvenței/falimentului este o procedură concursuală, colectivă și egalitară, ceea ce înseamnă că toți creditorii participă în vederea valorificării creanțelor, conform ordinii de prioritate prevăzute de Legea nr. 85/2014.

103. De altfel, potrivit art. 581 din Codul de procedură penală, dispozițiile din hotărârea penală privitoare la despăgubirile civile și la cheltuielile judiciare convenite părților se execută potrivit legii civile, astfel că nu se poate susține inaplicabilitatea dispozițiilor legii civile atunci când acestea vin în concurs cu dispoziții din legea penală, ci dimpotrivă, legiuitorul stabilește o anumită complementaritate a acestora.

104. Mai mult, în cauza de față, în afară de Codul de procedură civilă, legea civilă mai este reprezentată și de Legea nr. 85/2014, dat fiind faptul că o executare silită de drept comun împotriva unei persoane aflate în procedura insolvenței este suspendată de drept, potrivit art. 75 alin. (1) din lege (element care diferențiază o dată în plus procedura executării silite de drept comun, de procedura insolvenței).

105. Ca atare, regulile de drept civil aplicabile sunt cele prevăzute de Legea nr. 85/2014, urmând a fi completate, în măsura compatibilității lor cu procedura insolvenței, de dispozițiile Codului civil și ale Codului de procedură civilă.

106. Conform art. 102 alin. (8) din Legea nr. 85/2014, creanța unei părți vătămate din cadrul procesului penal se înscrie sub condiție suspensivă, până la soluționarea acțiunii civile din procesul penal; în cazul în care această acțiune nu se finalizează până la închiderea procedurii insolvenței, eventualele creanțe rezultate din procesul penal vor fi acoperite din averea persoanei juridice reorganizate sau, dacă este cazul, din sumele obținute din acțiunea în atragerea răspunderii patrimoniale exercitate conform art. 169.

107. Așadar, textul de lege evidențiază intenția clară a legiuitorului de a nu prelungi/suspenda/împiedica derularea procedurii insolvenței până la soluționarea acțiunii civile din cadrul procesului penal, în condițiile în care o astfel de prelungire/suspendare/împiedicare pe durată nedeterminată ar atrage după sine cheltuieli suplimentare și ar fi de natură a aduce atingere drepturilor celorlalți creditori de a-și vedea acoperite creanțele într-un termen rezonabil, dar și pe aceea de a stabili caracterul de lege civilă aplicabilă și în procesul penal Legii nr. 85/2014.

108. Toate aceste dispoziții reglementează necesitatea continuării procedurii insolvenței, în baza regulilor sale specifice, în ciuda preexistenței sau apariției unei măsuri asigurătorii în procesul penal, cu atât mai mult cu cât nu rezultă din nicio dispoziție legală reglementată de legea penală sau procesual penală sau de legea civilă, care să confere beneficiarului unei măsuri asigurătorii din procesul penal un titlu preferențial ce ar urma să se definitiveze în viitor, după obținerea unui titlu

executoriu în urma soluționării acțiunii civile din procesul penal, partea civilă câștigătoare fiind cel mult un creditor chirografar care are același regim cu orice creditor chirografar dintr-un proces civil obișnuit, beneficiind doar de gajul general al creditorilor chirografari, cu posibilitățile reglementate de legea specială, respectiv de Legea nr. 85/2014.

109. Mai mult, așa cum se reține și în Decizia nr. 2/2018, atribuirea unui regim de bun inalienabil sau insesizabil bunurilor afectate de măsuri asigurătorii dispuse în procesul penal depășește cadrul legal de reglementare al regimului juridic al acestora. Art. 253 alin. (4) din Codul de procedură penală, reglementând necesitatea ca fie procurorul, fie judecătorul de cameră preliminară, fie instanța de judecată care a dispus instituirea sechestrului să ceară organului competent notarea ipotecară asupra bunurilor sechestrate, doar pentru opozabilitatea față de terți, exclude posibilitatea de a se considera că o atare măsură ar institui o prioritate în executare, care să confere un drept de preferință celui în beneficiul căruia a fost instituită măsura, fie acesta chiar și statul, cu atât mai puțin în cadrul procedurii insolvenței, care reglementează o ordine de prioritate legală pentru distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunurilor debitoarei.

110. În concluzie, dispozițiile art. 102 alin. (8) și art. 154—158 din Legea nr. 85/2014 raportate la dispozițiile art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală de la 1968) trebuie interpretate în sensul că existența unor măsuri asigurătorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, anterior deschiderii procedurii insolvenței, în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune sau a garantării executării cheltuielilor judiciare nu suspendă procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat, nu este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de valorificare conform dispozițiilor Legii nr. 85/2014 și nici nu împiedică lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar în exercitarea atribuțiilor conferite de Legea nr. 85/2014.

B. Atunci când măsura asigurătorie din procesul penal a fost instituită în vederea confiscării speciale/extinse, dispozițiile art. 102 alin. (8) din Legea nr. 85/2014 nu își găsesc aplicarea, întrucât măsura confiscării nu vizează soluționarea laturii civile din procesul penal, ci are legătură cu modalitatea de rezolvare a acțiunii penale.

111. Confiscarea specială este o măsură de siguranță cu caracter patrimonial, constând în trecerea silită în proprietatea statului a unor bunuri aflate în posesia sau, după caz, proprietatea făptuitorului, menținerea bunurilor în patrimoniul făptuitorului creând o stare de pericol pentru valorile sociale.

112. Cazurile în care se poate dispune confiscarea specială sunt cele prevăzute la art. 112 din Codul penal și se referă la: „a) bunurile produse prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală; b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, sau destinate a fi folosite la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor; c) bunurile folosite, imediat după săvârșirea faptei, pentru a asigura scăparea făptuitorului sau păstrarea folosului ori a produsului obținut, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor; d) bunurile care au fost date pentru a determina săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală sau pentru a răsplăti pe făptuitor; e) bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia; f) bunurile a căror deținere este interzisă de legea penală.”

113. Scopul măsurii asigurătorii dispuse în vederea confiscării nu este acela de a crea un avantaj patrimonial vreunei persoane având un potențial drept de creanță, ci de a asigura că anumite categorii de bunuri rămân în patrimoniul unei persoane, urmând fi trecute în patrimoniul statului în condițiile în care se dispune luarea măsurii.

114. Excepția prevăzută de art. 91 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2014 vizează însă modalitatea în care se realizează dobândirea bunului, urmând a fi menținută măsura sechestrului asigurător instituit în vederea confiscării și după înstrăinarea bunului, fără a fi însă de natură a împiedica sau a temporiza o astfel de înstrăinare, textul stabilind doar efectul ulterior înstrăinării bunului, acela de „bun liber de sarcini” sau de „bun grevat de sarcini”.

115. Prin utilizarea sintagmei „dobândite libere de orice sarcini”, legiuitorul se referă la subdobânditorul din cadrul procedurii insolvenței (cel care a cumpărat bunul), iar nu la debitor, în calitate de proprietar executat silit în cadrul unei atare proceduri, astfel că textul, redactat într-o manieră confuză și neclară, deși adoptat în scopul asigurării unei protecții a unor valori sociale specifice dreptului penal, produce neclarități sub aspectul regimului juridic al bunului la care se referă.

116. Pe de altă parte, teza întâi din art. 91 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 reglementează fără putință de tăgadă premisa deja produsă a înstrăinării, a dobândirii de către terți în cadrul procedurii insolvenței a unor bunuri asupra cărora este instituită măsura asigurătorie în vederea eventualei confiscări speciale/extinse care nu a fost încă dispusă în procesul penal, al cărei caracter eventual este dat de lipsa unei hotărâri definitive pe latură penală, iar teza a doua din același text se referă doar la caracterul de „*bun liber de sarcini*” sau de „*bun grevat de sarcini*”, iar nu la vreo inalienabilitate sau insesizabilitate a acestuia. Cu alte cuvinte, legiuitorul stabilește consecințele ce au loc după înstrăinarea/dobândirea valabilă, iar nicidecum un impediment absolut de a fi valorificat în cadrul unei proceduri judiciare a insolvenței.

117. În acest sens trebuie subliniată și denumirea marginală a textului de lege (respectiv „Regimul bunurilor înstrăinate în

procedura insolvenței de către administratorul sau lichidatorul judiciar”); de altfel, art. 91 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2014 face referire la dobândirea liberă de orice sarcini a bunului, precum privilegiu, gajuri, ipotecă sau drepturi de retenție, sechestre de orice fel, făcând excepție de la acest regim (respectiv al dobândirii bunurilor libere de orice sarcini) măsurile asigurătorii dispuse în procesul penal în vederea confiscării speciale și/sau confiscării extinse, care se mențin și ulterior înstrăinării.

118. Mai mult, potrivit art. 112 alin. (3) din Codul penal, în cazul în care bunurile ce urmează a fi supuse confiscării nu se mai regăsesc în posesia sau patrimoniul infractorului, iar persoana căreia îi aparțin nu a cunoscut scopul folosirii lor, se va confisca echivalentul în bani al acestora, cu distincția arătată în art. 112 alin. (2) privind posibilitatea confiscării numai în parte a bunurilor. Așadar, însuși legiuitorul din materie penală a prevăzut posibilitatea ca măsura penală a confiscării să își producă efecte chiar în cazul înstrăinării bunurilor supuse unei asemenea măsuri, într-o atare situație măsura de siguranță producând efectele scontate, respectiv înlăturarea stării de pericol creată prin săvârșirea infracțiunii.

119. Coroborând astfel dispozițiile art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală de la 1968), precum și cele ale art. 91 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2014, rezultă că noțiunea de „indisponibilizare” la care face referire legea procesual penală nu se extinde și asupra unui efect suspensiv în procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat sau de a împiedica lichidarea bunului, mai ales că scopul măsurii asigurătorii ar putea fi atins chiar și în condițiile în care s-ar proceda la vânzarea bunului, prin menținerea înscrierii respectivei sarcini în cartea funciară.

120. Așadar, în atare situație, se poate proceda la vânzarea bunului în procedura insolvenței, cu înscrierea sarcinii decurgând din măsura asigurătorie în cartea funciară (atunci când este vorba despre bunuri imobile).

121. Pentru toate aceste considerente,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă, în Dosarul nr. 31.798/3/2018, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea dispozițiilor art. 91 alin. (1), art. 102 alin. (8) și art. 154—158 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală de la 1968), existența unor măsuri asigurătorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, anterior deschiderii procedurii insolvenței, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune sau a garantării executării cheltuielilor judiciare: a) nu suspendă procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat; b) nu este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de valorificare conform dispozițiilor Legii nr. 85/2014; c) nu împiedică lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar în exercitarea atribuțiilor conferite de Legea nr. 85/2014.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 20 ianuarie 2020.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ

privind lansarea în circuitul numismatic a unei monede din aur cu tema *Istoria aurului* — *Obiecte de orfevrărie romană târzie descoperite la Carsium*

Art. 1. — În conformitate cu prevederile Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, începând cu data de 2 martie 2020, Banca Națională a României va lansa în circuitul numismatic o monedă din aur cu tema *Istoria aurului* — *Obiecte de orfevrărie romană târzie descoperite la Carsium*.

Art. 2. — Caracteristicile monedei sunt următoarele:

Valoare nominală	10 lei
Metal	aur
Titlu	999‰
Formă	rotundă
Diametru	13,92 mm
Greutate	1,224 g
Calitate	proof
Cant	zimțat

Aversul monedei prezintă o fibulă și un inel din aur din inventarul de obiecte de orfevrărie romană târzie de la Carsium (Hârșova), inscripția în arc de cerc „ROMANIA”, valoarea nominală „10 LEI”, anul de emisiune „2020” și stema României.

Reversul monedei prezintă bijuterii din aur din inventarul de obiecte de orfevrărie romană târzie descoperite la Carsium (Hârșova) și inscripțiile în arc de cerc „ISTORIA AURULUI — ORFEVRARIE ROMANA TARZIE” și „CARSIMUM”.

Art. 3. — Monedele din aur, ambalate în capsule de metacrilat transparent, vor fi însoțite de broșuri de prezentare redactate în limbile română, engleză și franceză. Broșurile includ certificatul de autenticitate al emisiunii, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului Băncii Naționale a României și casierului central.

Art. 4. — Monedele din aur cu tema *Istoria aurului* — *Obiecte de orfevrărie romană târzie descoperite la Carsium* au putere circulatorie pe teritoriul României.

Art. 5. — Lansarea în circuitul numismatic a acestor monede din aur se realizează prin sucursalele regionale București, Cluj, Constanța, Dolj, Iași și Timiș ale Băncii Naționale a României.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 18 februarie 2020.

Nr. 5.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

